

NYE UDFORDRINGER

Nye situationer skaber nye udfordringer. Sådan er det i vort personlige liv. Sådan er det i menighedens liv. Og sådan er det også, når det gælder Israelsmission.

Det er glædeligt, at flere af de jødekristne menigheder i de senere år er vokset betydeligt. Seppo Norjanen, den finske taler ved sommermødet, refererede bl.a. til en, der har sagt, at der i Israel i 1940'erne var 30 kristne jøder, i 1960'erne var der 300, og nu i 1980'erne er der 3000.

Tidligere har udenlandske israelsmissioner i stor udstrækning arbejdet ud fra prioriteringer, vi selv har foretaget. Men situationen er – heldigvis – ved at ændre sig i takt med, at en ny generation af unge *israelske* kristne jøder tager et større og større ansvar på sig. Flere og

flere menigheder har fået selvstyre. Og iveren og frimodigheden blandt israelske kristne jøder til selv at sprede evangeliet blandt deres egne er stadig voksende.

Det er en ny situation, som giver udenlandske missionsorganisationer nye udfordringer.

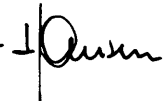
Ole Chr. M. Kvarme mener, at der stadig væk er brug for at sende missionspræster til Israel. Men i en samtale i et frikvarter på det nordiske sommermøde understreger han, at tiden nu er inde til at gennemtænke, hvilke andre strenge, man også bør spille på. Han mener, at israelsmissionerne bør spille på flere strenge, end man traditionelt har gjort. Israelsmissionerne må have råd til f.eks. at ansætte folk, der kan færdes i akademiske miljøer i Israel, og som kan markere en

evangelisk røst på et forsker-topplan. Eller der kan ansættes folk med musikalske evner, der kan være med til at sætte en messiansk-jødisk musik ind i gode liturgiske rammer. Kvarme mener, at der bliver brug for ikke blot teologer og menighedsarbejdere i fremtidens Israelsmission, men også folk, der kan tage sig af andre opgaver.

Desuden mener han, at det bliver nødvendigt at samarbejde mere tæt internationalt. På den måde kan man undgå et ressourcespild. Og vi må se at komme bort fra en provinsiel måde at tænke på. Med det mener han, at hvis der findes den rette mand eller kvinde til en specialiseret tjeneste i f.eks. et andet land end Danmark og Norge, må vi i Danmark og Norge økonomisk støtte en så-

dan. Alt for ofte har nordmænd kun sendt norske medarbejdere til Israel, og Danmark kun sendt danske. Men vi må lære Israelsmissionens venner, at hvis *den bedste* medarbejder til en specialiseret tjeneste er af en anden nationalitet, må vi ikke ud fra en smålig provinsiel eller nationalistisk betragtningsmåde afvise denne mulighed – og så sende en langt ringere udrustet medarbejder til Israel, hvis største kvalitet er, at han eller hun er dansk eller norsk.

Går man 100 år tilbage i israelsmissionernes historie vil man se, at man dengang var meget internationale. Det tema skal vi vende tilbage til en anden gang.

Kai Gjes-Olsen